

TESTIMONY ID: 1561

AGE: 27

AGE RANGE: 26-30

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Ternopil region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: yes

FAMILY TRAUMA: Holodomor

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2023-03-30

DATE RANGE: 2023 Spring

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Damned, damned, damned war!

My husband and I worked hard, dreamed of owning our own home and having a baby, cared for our parents, loved our city...

And in the summer of 2022, I travelled far away so my daughter could be safely born. I did not cry so that my parents would not see my tears. Do you know how hard it is to travel across the border in the eighth month? They say that Ukrainians were received with care. I don't know; maybe I was already "extra" because no one even helped me with a word. Imagine how I felt when I ran several times from the ticket office to the bus with a big belly and a suitcase, and as a result, the driver slammed the door in my face...

Imagine how difficult and scary it is to go into labour if no one is there. How hard and scary it is to be alone with a baby... How sad it is when passers-by smile at the baby because it's the custom here, and your family only sees her on Viber.

But I never told anyone about it because some people have it more complicated. I managed to cope. Over the past six months, I have already changed housing 4 times. We don't even have a stool to put a baby bath on. But my daughter smiles and happily stretches her arms to me. Today, she received her Ukrainian passport. She is a Ukrainian! And we dream of returning home. We just don't know when it will be safe.

I feel that I have to tell my daughter everything about our country, about our family tree, about this terrible war. But I don't know if I can. My mouth is dry, and there is a lump in my throat.

When my great-grandmother survived the revolution and the famines and my grandparents survived the Second World War, they dreamed that things would not worsen. And my parents were sure that we were lucky to be born

in a free Ukraine. We grew up in the 90s, when buying baby food or a regular diaper was a problem, and there were no diapers. I wanted so much for my child to grow up in the love of all relatives, in prosperity, among good news!

Yes, we have diapers. And my mother sent me diapers from Ukraine. But the world is a small place, and I can't escape the terrible news from Kherson and Bakhmut. We don't have a TV, but I watch the news on the Internet every day. And every time I am worried, I call my parents. They asked me to go to a safe place for the child's sake. But they don't know how hard it is to be safe when enemy missiles are flying over my Ukraine!

I have no more milk for my baby. I have nightmares at night, so waking up to my baby is not difficult for me. Every day, I smile so my parents can be sure I am doing well. And they smile at me, but I still know they are crying.

I will never forgive the Russians for this crime: destroyed families and cities, taken lives, stolen children, and tears, a sea of tears. And in the 21st century, it's time to realize that aggression and envy solve nothing. We will win! Glory to the Armed Forces!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1561

ВІК: 27

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 26-30

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Тернопільська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2023-03-30

Проміжок часу: 2023 Весна

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Клята, клята, клята війна!

Ми з чоловіком стільки працювали, мріяли про власне житло і про дитинку, дбали про батьків, любили наше місто...

А літом 2022 р. я поїхала світ за очі, щоб моя донечка народилася в безпеці. Я не плакала, щоб батьки не бачили моїх сліз. А знаєте, як важко їхати через кордон на восьмому місяці? Кажуть, українців приймали з турботою. Не знаю, може я була вже «зайва», бо мені ніхто навіть словом не допоміг. Уявіть, що я відчувала, коли з великим животом і валізою

бігала декілька разів від каси до автобуса, і в результаті водій зачинив двері в мене перед носом..

Уявіть, як важко і страшно іти на пологи, якщо поруч нікого з рідних. Як важко і моторошно бути одною з немовлям... Як сумно, коли перехожі посміхаються немовляті, бо тут так заведено, а рідні бачать її тільки по вайберу.

Але я ніколи нікому про це не казала, бо є люди, яким важче. Я справилася. За останні пів року я вже 4 рази зміню житло. В нас нема навіть табуретки, щоб поставити на неї дитячу ванночку. Але моя донечка посміхається і радісно тягне до мене рученята. Сьогодні вона отримала український паспорт. Вона українка! І ми мріємо повернутися додому. Тільки не знаємо, коли це буде безпечно.

Я відчуваю, що повинна розповісти моїй донечці все-все про нашу країну, про наш родовід, про цю страшну війну. Але не знаю, чи зможу. У мене пересихає в роті й клубок душить в горлі.

Коли моя прабабуся пережила революцію і голодомори, коли мої бабусі й дідусі пережили другу світову війну, вони мріяли, що гіршого не буде. І мої батьки були впевнені, що нам пощастило народитися у вільній Україні. Ми зростали у 90-ті, коли проблемою було купити дитяче харчування чи звичайну пелюшку, і памперсів не було. Я так хотіла, щоб моя дитина росла в любові усіх родичів, в достатку, серед добрих новин!

Так, у нас є памперси. І пелюшки мені мама прислала з України. Але світ тісний, і я нікуди не можу подітися від страшних повідомлень з Херсону, Бахмуту... Телевізора в нас нема, але я дивлюсь новини в інтернеті, щодня. І щоразу, коли тривога, телефоную батькам. Вони просили мене поїхати у безпечне місце заради дитини. Але вони не знають, як важко бути в безпеці, коли над моєю Україною літають ворожі ракети!

В мене вже нема молока для моєї крихітки. Ночами мені сняться жахіття, тому прокидатись до дитини мені не важко. Щодня я посміхаюся, щоб батьки були впевнені – в мене все добре. А вони посміхаються мені, але я все одно знаю, що вони плачуть.

Я ніколи не пробачу росіянам цей злочин: зруйновані родини, міста, відібрані життя, вкрадені діти, і сльози, море сліз. І в 21 столітті вже час розуміти, що агресія і заздрість нічого не вирішують. Ми переможемо! Слава ЗСУ!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.